

Насѣкомитѣ наесень.

отъ Евг. Шведеръ.

Дойде есенъта. Небето потъмнѣ, западаха желтитѣ листа, птицитѣ потеглиха на югъ. Насѣкомитѣ се изгубиха: млъкнаха музикантитѣ-щурци, скриха се красивитѣ пеперудки. Есенъта носи смъртъ на повечето насѣкоми. Нѣкои отъ тѣхъ, като брѣмбари, бубулечки, пчели и др. се хранятъ съ сока на цвѣтята, други търсятъ зелени листа, трети изсмукватъ сокъ отъ стеблата, а понеже презъ есенъта не намиратъ храна, голѣма частъ отъ тѣхъ измиратъ отъ гладъ.

Насѣкомитѣ измиратъ не само отъ липса на храна, но и отъ студа и дѣжда. Тѣ се завиращъ въ цепнатинитѣ на дърветата, въ хралупитѣ и умираатъ.

Нѣкои насѣкоми пѣкъ се завиращъ въ тихи, закѣтани мѣста и тамъ прекарватъ зимния студъ. И на пролѣтъ, едва слънце пекне, тѣ пакъ излизатъ отъ скривалището си.

Но отде се взиматъ пѣкъ тия насѣкоми, които на есенъ измиратъ? Човѣкъ би помислилъ, че щомъ веднажъ измратъ, тѣ ще се изгубятъ за винаги. Така би било, ако майкитѣ не се грижеха за продължението на своя родъ. Тѣ снисатъ презъ лѣтото яйца въ такива мѣста, гдето личинкитѣ, които се излюпватъ отъ тѣхъ ще намѣрятъ достатъчно храна. Напр. брѣмбарътъ-гробаръ снася яйцата си въ тѣлото на умрѣли животни, майския брѣмбаръ — въ полската и ливадна прѣстъ и т. н.

По такъвъ начинъ насѣкомитѣ не изчезватъ, а продължаватъ рода си дълги и дълги години.